

Ралко (едва се владѣй)

Защо тогазъ не сж се тѣ вѣнчали?

Знахарката Иона.

Отъ бащини и майничн несрети.

Че заболя, горката, ей така
нечаяно и свърши се за день.

(натжжена)

отъ този часъ — на майстора сърдцето
почерни се... И мостове заправи —
дано тѣ скръбъ на гърди задуши
и умътъ му забрава да покрий...

Не да. Но ти каза, спомни си бабо Ионе,
Че следъ това вѣнчило му се пада...

И той тогазъ...

Ралко. (за да прекрие смущение)

Щомъ майстора реши

да се задоми — да знаете и азъ...

Знахарката Иона.

Но той тогазъ прошепна тези думи:

„Цигуларинъ хоро когато прави

Отдалечъ го погледва и се смѣй“.

Не да. Остави туй, че вижъ колко тукъ
очакваме. . (подава си ржката)

Но право ще гадаешъ!

Какво да е: приказвай го открито!

(Знахарката поема нейната ржка и като се взира дълго,
(заговаря съ прозявка)

Знахарката.

Вѣнчило, моме, не пада се тебъ.

Тамъ дѣто ти сърдце топти — не ще
да бжде, че момчето е, какъ да кажа...

Раздвоенъ е умътъ му и душа му

Не да (жегнато развеселена)

Раздвоенъ ли? — че отъ туй по-добро —

кажи му здраве. Половинъ у менъ,

а другата — у него, да се знае,

че сме едно: душевно и тѣлесно

(кжсо мжлчание)